

ADOLF HITLER

Ljubljena vodja



ADOLF HITLER

Ljubljena vodja

**Osem člankov o Hitlerju
in .**

Sedem Hitlerjevih pesmi

Sestavljeno iz

NS POZIV K BOJU

1990-1994

NSDAP/AO

poštni predal 6414

Lincoln NE 68506 ZDA

www.nsdapao.info IN www.nsdapao.org

Vsebina

Uvod

Članki o Adolfu Hitlerju

Kdo je bil Adolf Hitler

Romanje

Božična zgodba

20. aprila

Adolf Hitler: vodja samožrtvovanja

Začetek

Adolf Hitler v svetovni vojni

Izpoved

Pesmi Adolfa Hitlerja

Pomislite na to!

Tovariš

Bilo je v grmovju gozda Artois

Tiho junaštvo

Pokopališče Waldehren v Pasewalk

Na radijski postaji

"Modro belo in črno ter belo rdeče"

Uvod

Adolf Hitler je bil zagotovo najbolj priljubljen voditelj kateregakoli naroda!

Zaradi te ljubezni je bil tako uspešen. Zaradi tega uspeha se ga je sovražnik tako bal. Zaradi tega strahu ga je sovražnik vsako leto, desetletje za desetletjem zlobiral.

Ljubezni ne more premagati sovraštvo. Resnice ni mogoče ugasniti z lažmi. Dobrote ni mogoče uničiti s podlostjo.

Nekega dne se bo val obrnil...

Gerhard Lauck
oktober 1999 (110)

Kdo je bil Adolf Hitler?

Michael Storm

Naš führer Adolf Hitler je bil zelo nadarjen človek. Obvladal je številne izjemno težke naloge, med drugim je bil vojskovodja, politični voditelj in ustanovitelj. Menim, da vloga, ki je bila deležna največ pozornosti, tj. vloga vojskovodje, ni bila *pravi* Hitler; čeprav je to nalogo opravljal z vsemi močmi, to še vedno ni bil njegov pravi poklic (npr. do leta 1943 ni hotel preusmeriti gospodarstva v totalno vojno - Nemčija do takrat sploh ni imela načrta za vojno in oboroževanje, kar je znak, da je bila vojna vsiljena - in šele leta 1944 so bile ženske vpoklicane v oborožitev, saj je do konca upal, da bo lahko končal vojno, ne da bi izgubil svoje življenjsko delo).

Vsekakor je bil odličen politični voditelj in dinamičen državnik, vendar so bili to zanj skoraj samo zunanji pojavi, ki ga še niso v celoti zadovoljili. Nazadnje je bil po zimski krizi na vzhodni fronti povsem potisnjen v vlogo poveljnika, ki jo je bil prisiljen prevzeti Führer.

Notranja narava Adolfa Hitlerja, ki jo je ohranil vse življenje, je bila narava ustvarjalca. Namen tega članka ob njegovem rojstnem dnevu je obravnavati ta vidik. V nasprotju z negativno podobo, ki so jo o našem ljubljnem voditelju ustvarjali judovski mediji, je bil v resnici najbolj pozitiven in konstruktiven voditelj v zgodovini človeštva.

Kot najstnik je sanjal o tem, da bi postal umetnik, in se je celo skromno preživljal kot svobodni umetnik. (Glej knjigo *Adolf Hitler, neznani umetnik*, #082 na našem seznamu knjig v angleščini). Svoje pravo poslanstvo naj bi odkril šele, ko se je prijavil na umetniško šolo na Dunaju; šola je njegovo prijavo zavrnila, vendar je dejala, da je njegova prihodnost v arhitekturi in da naj se prijavi tja. Vendar kljub temu, da je imel sposobnosti, ni imel maturitetnega spričevala za arhitekta, saj je šolo zapustil kmalu po očetovi smrti.

Vendar je Adolf Hitler vse življenje ostal umetnik, saj je načrtoval hiše, stadione, mostove in celo risal celotna mesta. Vsaka od teh stvaritev nosi pečat njegovega pravega jaza. Kasneje je bila naloga Alberta Speerja kot glavnega arhitekta führerjevega rajha, da uresniči ideje, skice, risbe in modele.

Po vsej Nemčiji so zrasle veličastne stavbe, kot si jih je zamislil Führer. Njegov gradbeni program je trajal od leta 1933 do leta 1943! Toda Nemčija ni imela dovolj delovne sile in surovin, da bi v teh desetih letih dokončala vsaj delček načrtovanih projektov. Zaradi ponovnega oboroževanja Nemčije je bilo treba gradbeni program leta 1944 ustaviti. Leta 1938 je Francija še vedno porabila več sredstev za oborožitev kot nemški rajh! Leta 1939 je bilo za RAF v Veliki Britaniji porabljenega več denarja, kot ga je Hermann Göring porabil za nemško Luftwaffe, leta 1940 pa je imela Francija dvakrat več sodobnih tankov kot Nemčija! In ti dve "miroljubni" demokraciji sta bili *najšibkejši* v zavezniški koaliciji, ki je obkolila našo domovino v najbolj pošastni vojni, kar jih je človeštvo kdaj videlo. Kljub temu so ZDA, ZSSR, Velika Britanija itd. potrebovale celih

šest let, da so premagale malo Nemčijo.

Gradnja avtocest in stavb ter na splošno lepšanje mest je bila za Führerja očitno zelo pomembna prednostna naloga. Toda tudi ti gigantski projekti ne pokažejo dovolj Führerjeve notranje narave - ta je bila veliko večja!

Ko je Adolf Hitler kot neznana oseba postal sedmi član stranke, je takoj začel kampanjo, ki je iz obskurne odcepljene stranke naredila vseobsegajoče gibanje, o čemer smo lahko prepričani v filmu Leni Riefenstahl *Zmagoslavje volje*. Nič od tega se ne bi moglo zgoditi brez voditeljevega notranjega zagona. Preobrazba stranke v pravo gibanje ni bila lahka naloga, zlasti ker se je bilo treba ves čas upirati močnim sovražnikom. Ko je politična veja stranke končno štela več milijonov članov, je Führer ustanovil več podorganizacij, da bi vsak posamezni član lahko našel nalogo v skladu s svojo previdnostjo. Najbolj znane skupine so bile SS, SA in HJ. Vendar je obstajalo še na desetine drugih, veliko večjih organizacij, ki so podpirale delavce, kmete, študente itd. Njihovo članstvo je presegalo celo dva milijona članov SA. Führerjev genij je vedel, da je treba ljudi združiti za nacionalno stvar, vse to pa je ljudi združilo in povežalo tako, kot še nikoli prej ali pozneje niso bili ljudje združeni.

Führer ni le ustanovil najbolj vsestranskega gibanja v svetovni zgodovini - in to v najslabših možnih razmerah - temveč je ustvaril tudi najmočnejše gospodarstvo v Evropi. Ko je Führer 30. januarja 1933 prevzel oblast, je bilo nemško gospodarstvo izgorelo in je bilo le še tleča razvalina. Stopnja brezposelnosti je bila 25-odstotna, reichsmarka je bila ničvredna, svetovna depresija je onemogočila mednarodno trgovino, Velika Britanija pa Nemčiji ni hotela dovoliti dostopa na svetovni trg. Sramotna versajska pogodba je prepovedala celo carinsko unijo z Avstrijo. Skratka, Nemčija je bila brez sredstev in obdana z zidom protekcionizma sovražnih držav. Nemčija naj bi za vedno ostala gospodarska sužnja. Za nameček je svetovno judovstvo s sedežem v New Yorku napovedalo vojno nacistični Nemčiji (marca 1933!). Pozvalo je k svetovnemu bojkotu Nemčije in pri tem uporabilo vso judovsko finančno moč in vse svoje politične povezave po vsem svetu.

Vendar pa vodja ni bil navdušen nad na videz brezupno nalogo, s katero se je soočil. Brez oklevanja je prevzel vodenje države brez krmila in se lotil herkulovske naloge izgradnje novega nacionalnega gospodarstva. Führer je z neverjetno hitrostjo spremenil morbidno gospodarstvo Weimarske republike v vitalno, močno in dinamično. Milijoni ljudi so lahko spet delali, družine so lahko končno začele na novo.

Vse tovarne je preplavila prava poplava upanja. Leta 1938 je bila Nemčija končno vodilna gospodarska sila v Evropi - in s tem najbolj sovražni sovražnik Anglije in Francije. V Nemčiji je zdaj celo primanjkovalo delovne sile, tako da so v rajh prihajali celo Italijani, Francozi in Poljaki, da bi doma nahranili svoje družine!

Na žalost svetovnega miru se je le nacionalsocialistična Nemčija osvobodila judovskih krempljev svetovne depresije. ZDA so bile 7. decembra 1941 še vedno v njenem primežu, Anglija pa se iz njega ni mogla nikoli osvoboditi. Vojno sta omogočila le Halle iz ZDA in stroga racionalizacija, po vojni pa se je Anglija spet pogreznila v predvojno depresijo - in tudi imperij je izginil.

Naj so bili ti dosežki Adolfa Hitlerja še tako izjemni - prenova mest, stranke, gospodarstva, vzpostavitev (prave!) socialne države -, niso bili niti vrhunec njegovega življenja. Največji nemški državnik je v tridesetih letih prejšnjega stoletja večkrat zagotovil voditeljem tujih vlad, da nacionalsocializem ni izvozna ideologija (kot judovski

boljševizem), ki napada vse države, da bi jih osvojila za marksistično naddržavo. Nacionalsocialistična revolucija je bila nemška revolucija in drugim degeneriranim plutokratskim demokracijam se ni bilo treba bati. Toda bale so se! Niso se bale, ker bi domnevale, da se bo Hitler spravil nanje, ne, bale so se, ker je bilo mogoče, da bo Hitlerjevo delo našlo posnemovalce v drugih državah. Zato so morali čim prej razbiti cvetočo Nemčijo, preden bi svet spoznal, kako koristen je nacionalsocializem!

Judovsko sovraštvo do ponovnega pojava arijske čistosti je doseglo vrhunec v svetovni vojni, v kateri se je morala svobodna Nemčija boriti proti marionetam mednarodnega judovstva. A tudi na vrhuncu vojne, ko je premoč sovražnikov Nemčije postajala vse bolj očitna, se je na stotisoče ljudi še vedno zgrinjalo pod nacionalsocialistično zastavo, da bi se borili ne le za Nemčijo, ampak tudi za nov, zdrav in pravičen svetovni red. Njihov cilj je bil vzpostaviti združeno arijsko Evropo.

Sprva se Hitlerju to ni zdelo pomembno. Želel je le, da bi Nemčija lahko živela v miru. Nato pa je postalo jasno, da vojne ni mogoče zajezi, postalo je jasno, da jo je mogoče dobiti le, če se bodo arijska ljudstva skupaj zoperstavila judovskemu sovražniku sveta. Mala Nemčija bi bila gonilna sila arijske Evrope od Lizbone do Moskve. V nasprotnem primeru bi postala lutka Židov z Wall Streeta v ZDA in boljševističnih Židov v ZSSR, kar je ostala vse do danes.

General Leon Degrelle je svoje belgijske enote Waffen SS vodil na vzhodno fronto. Borili so se za mesto Belgije v panarijski Evropi. Corneliu Codreanu je bil pripravljen s svojo romunsko "železno gardo", Španija pa je v boj proti komunizmu poslala "modro divizijo", sestavljeno iz prostovoljcev.

Hitler je Leona Degrelleja, ki je po obsodbi na smrt v Belgiji živel v Španiji, zelo cenil. Leta 1945 je celo dejal, da če bi imel sina, bi si ga želel takšnega, kot je Leon Degrelle!

Do konca vojne je Führer končno ustvaril panatrijsko gibanje, ki je štel na stotisoče ljudi, ki niso le podpirali gibanja, temveč so se zanj tudi borili in darovali svojo kri za veliko nacionalsocialistično idejo celo v brezupnih zadnjih urah vojne. Führerbunker v Berlinu so branili zadnji tuji prostovoljci Waffen-SS. Prostovoljci Waffen-SS. Neverjeten dosežek združitve Evrope, ki je bila vedno razdeljena, proti komunizmu je bil Hitlerjev kronski uspeh. Danes imajo sanje o naravnem, nekapitalističnem, zdravem arijskem svetovnem redu privrženca po vsem svetu, ki jih je zdaj na milijone.

Adolf Hitler je bil nedvomno največji od vseh voditeljev. Njegov koncept svetovnega miru in svetovne pravičnosti, ki temelji na ureditvi arijskega nacionalsocializma, je naša zapuščina. Vsi belci se morajo končno videti kot bratstvo, braniti darove svojega kolektivnega genija, svojega dela in svoje rasne superiornosti pred črno kugo, ki se vali iz Afrike in pustoši po svetu, pred marionetarji, ki sedijo v Izraelu, na Wall Streetu, v Bonnu in držijo mir, s katerim je treba zadušiti bela ljudstva.

20. aprila je rojstni dan našega ljubljenelega fűhrerja Adolfa Hitlerja. Ob praznovanju se vsak simpatizer, podpornik in aktivist vpraša: *"Kaj lahko storim, da bi pomagal dokončati Fűhrerjevo pomembno delo? Kaj lahko storim za preživetje arijskih ras v tem sovražnem in pokvarjenem svetu?"*

V spomin na sanje našega padlega fűhrerja Adolfa Hitlerja o združeni arijski rasi. - Heil Hitler!

Romanje

od Katti

"Danes se mi zdi sreča, da je usoda za moj rojstni kraj izbrala Braunau am Inn. Navsezadnje to majhno mesto leži na meji dveh nemških držav, katerih združitev se vsaj nam mlajšim zdi življenjsko delo, ki ga je treba opraviti z vsemi sredstvi!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, zvezek 1, poglavje 1

Ko sem iz Čikaga z vlakom krenil iz Salzburga čez zeleno pokrajino srebrnih rek, prepletenih z medenimi hišicami, sem začutil, da je minilo več tisoč kilometrov in trije dnevi potovanja z letalom, trajektom in vlakom. Črni in sivi oblaki so se nizali nad prvobitnimi gorami in izmenično odkrivali in zakrivali njihove nazobčane vrhove - čudovita, dramatična in nenehno spreminjajoča se panorama Zgornje Avstrije. Vendar sem bil bolj utrujen kot vesel in hrepenel sem po topli postelji v prijazni gostilni.

Ko se je vlak ustavil na naslednji postaji Braunau am Inn, je izčrpanost izginila, adrenalin pa je napolnil moje presnovne baterije. Čeprav sem prihod v to srednjeveško mesto načrtoval že več mesecev, je bil pogled na ime postaje, ki sem ga prvič videl z okna vlaka, pravo vznemirjenje. Uspelo mi je! Res sem bil tam! Z nahrbtnikom na hrbtu sem v hladnem nalivu prehodil nekaj kilometrov od postaje do zapuščene ulice Linzer StraÙe, kjer sem poiskal gostišče Maybräu Gasthof. Imel sem srečo. Lastnica mi je povedala, da so vsi drugi lokali v Braunauu in nekaj kilometrov okoli že rezervirani, mnogi že več mesecev. "To me ne preseneča," sem rekel na skrivaj, ona pa se je nasmehnila. "Ta mesec je tu ves svet." "Kaj?" Nisem našel besed. "Samo počakaj in poglej. Videla boš!" In pustila me je samega v moji prijetni majhni sobi, da sem razmišljal o njeni uganki.

Ob zori sem se zbudil v jutro, ki je bilo še vedno vlažno od včerajšnjega dežja. Vendar je mesto živelo z mestno dejavnostjo in občudoval sem čudovito in harmonično mešanico sodobnih vsakdanjih trgovin in hiš s tradicionalno arhitekturo in ulicami iz preteklih stoletij. Sprehodil sem se do konca ulice Linzer StraÙe, ki je vodila na živahen srednjeveški trg. Na njegovem južnem koncu so stala Salzburška vrata, masiven obok, ki je pred 500 leti varoval prvotni vhod v Braunau. Z druge strani cestni most prečka majhen pritok reke Inn. Približno 150 metrov od vrat stoji velika, preprosta bela stavba, v kateri zdaj prebivajo najemniki. Prav zaradi te pravzaprav neopazne stavbe v neznanem avstrijskem mestu sem prišel z drugega konca sveta, da bi ga obiskal. Tu, v tej hiši v predmestju Salzburga, se je namreč rodil največji sin na svetu, jaz pa sem sem pripotoval, da bi praznoval njegov stoti rojstni dan.

Vendar nisem bil sam, ko sem naslednji dan izvedel, da so redne in posebne enote avstrijske vojske nenadoma zasedle celoten Braunau am Inn. Prevozna pot čez most do nemške meje je bila prekinjena, ljudje, ki so vstopali v mesto, pa so morali predložiti potrdilo o nastanitvi. Nad mestom je nizko nad glavo preletaval vojaški helikopter, medtem ko je po trgu drvelo na desetine oklepnikov. V prizorih, ki so spominjali na hollywoodske propagandne filme iz štiridesetih let prejšnjega stoletja, so se vojaki s

samopali sprehajali med zmedenimi prebivalci, na stražnih točkah pa so se postavili možje s čeladami in častniki s pištolami v rokah. Po mestu so bili razobešeni plakati, ki so nedvoumno sporočali, da v Braunau velja vojno stanje. Vse oblike javnih demonstracij so bile strogo prepovedane od srede ob 14. uri do petka ob 9. uri, so opozarjali vladni transparenti. Glasno govorjenje več kot dvema osebama, zbiranje na ulici ali piket na pločniku, razdeljevanje letakov, vzklikanje sloganov in celo "sumljivo oblečene" osebe so bili v skladu z avstrijsko "protinacistično" zakonodajo razlog za takojšnjo aretacijo in pregon.

Samozadovoljni zagovorniki demokracije so se obnašali kot njihove zlobne karikature "totalitarnih fašistov". Tik pred njihovim prihodom pa so mesto preplavili "tujci" iz vse Evrope in Amerike ter celo iz Avstralije, Južne Afrike in Orienta. Ubogi Braunau se je otepal obiskovalcev, vzdušje pa je zaradi napetega čakanja postajalo vse bolj težko. Govorice so se širile vsepovsod. Govorilo se je, da bodo volkodlaki ob polnoči nad Salzburškimi vrati izobesili zastavo s svastiko. Judovski morilci naj bi se ponoči sprehajali po ulicah. Teroristi iz Milana naj bi zažgali portret Simona Wiesenthala pred županovo hišo. Zaskrbljenost javnosti se ni pomirila, ko je vladna vojska postavila cestno zaporo skozi Salzburška vrata in tako razmejila staro predmestje s prepovedanim območjem. Skozi obok sem lahko videl ulico, ki je bila srhljiva zaradi svoje prisilne praznine.

Pozno zvečer je bil trg že precej zapuščen, le vojaki so bili še vedno na svojih položajih. Po drugi strani pa so bili vsi lokali in restavracije polni veselih ljudi, ki so praznovali. Malo pred polnočjo so se začele dogajati stvari. V hotelu Gann, nedaleč stran od barikadnega stolpa Salzburger Tor, je nekdo naročil steklenice najboljšega šampanjca v hiši, nazdravljali so in si želeli rojstni dan. V Ratskellerju moje gostilne Maybräu je za mizo poleg mene vstal mladenič, obkrožen z münchenskimi univerzitetnimi študenti, dvignil desno roko v prepovedanem pozdravu in na ves glas zaklical: "*Za Veliki nemški rajh, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!*". Nihče ni motil ne njega ne njegovih spremljevalcev.

Ker sem bil sam, je bilo moje praznovanje precej mirno. Odšel sem na bližnji prazni trg in se usedel na klopi pod veliko vaško uro. Pogledal sem v nebo. Oblaki, ki so že tedne prekrivali večino srednje Evrope, so se razkadili in zdaj vidne zvezde so neusmiljeno plesale na svoje usodne položaje, medtem ko so kovinska pljuča grozljive ure vztrajno oznanjala polnoč. Biti na tem mestu v tem trenutku - za to ni besed. Ko je zadnji udarec odmeval v večnost, sem pritisnil gumb za predvajanje na svojem majhnem kasetnem predvajalniku. Badenweiler, njegov najljubši marš, je zadonel v mojih slušalkah.

Naslednje jutro je bil trg poln pričakujočih ljudi. Zdi se, da vsi čakajo, čakajo - toda na kaj? Na koga? Zdelo se je, kot da se bo vsak hip pojavil on sam, verjetno pokončno stoječ v velikem črnem mercedesu. Morda so pričakovali kaj takega. Živi duh, čustveno otipljiva prisotnost človeka, ki štirideset let po svoji fizični smrti opozarja svet na svoj rojstni kraj, je postal intenzivnejši in se razkril močneje.

Okoli poldneva se je sredi množice skrivnostno pojavila skupina italijanskih fašistov. Eden od njih je kljuboval prepričljivi navzočnosti uradnikov in začel govoriti. "*Največjemu junaku bele rase želimo rojstni dan! Za vedno živi v srcih in mislih svojih krvnih bratov in sester! Ne judovski tiraniji!*" - Vojaki so se pognali proti njemu in njegovim tovarišem, vendar ne prej, preden so lahko pozdravili osuple gledalce. Nekateri v množici so si drznili celo pozdraviti nazaj. Drugi so ploskali in nekaj jih je celo začelo

peti staro pesem SA "Brothers in Collieries and Pits", očitno kot duhovit odgovor na kratek govor Italijanov o "krvnih bratih". Policija je te odzivnike celo pridržala, kar je v tem delu sveta velik zalogaj.

Moje majhno praznovanje je potekalo v ozadju tega vrveža, v župnijski cerkvi čudovite katedrale iz 15. stoletja, katedrale svetega Štefana. Najprej sem se spustil do sosednjega podzemnega spomenika žrtvam vojne, javnega epitafa, na katerem so na stenah vklesana imena tistih, ki so umrli v Braunauu. Na sredini prostora leži simbolični vojak, ki spi v junaški smrti. Na severni steni je častni seznam borcev, ki so umrli v Stalingradu. Tu sem položil šopek cvetja z napisom "In vendar ste bili zmagovalci!". Ko sem se povzpел po stopnicah ven, sem šel mimo župnijske cerkve, kjer sem na sredino oltarja položil cvetoči zimzeleni venec z njegovim portretom in prižgal vrhno svečo žrtvovanja.

Medtem ko sem razmišljal na klopi, sem opazil starejšo žensko, ki je vstopila in opazila moj venec s fotografijo tik ob oltarju. Čeprav je bila očitno presenečena nad svojim odkritjem, je venec pustila pri miru. Tudi drugi ljudje so prišli in ga z začudenjem videli, vendar so ga pustili nedotaknjene.

Odšel sem v zadnji del katedrale, da bi si ogledal starodavno krstilnico, v kateri so krstili dojenčka, nato pa sem se vrnil na svetlo sonce prepolne tržnice. Ti preprosti in tihi dogodki ne morejo v svojem razkrivajočem bogastvu izraziti globoko ganljive narave in globokega čustvenega doživetja tistega dne, ki je bil zagotovo najbolj notranje navdihujoč dan v mojem življenju. Do tistega aprilskega dne sem v veliki meri dvomil o naših možnostih za uspeh. Ta neizmerna katastrofa - izguba druge svetovne vojne - se je zdela nepreklicna. Od žalostnega konca te katastrofe za zemeljsko civilizacijo se je gibanje borilo naprej, padlo in se spet začelo boriti naprej v dobi, ko se zdijo očarljive sile zla nepremagljive.

Toda 20. aprila, ob 100. obletnici njegovega rojstva, v njegovem svetem rojstnem kraju, sem korak za korakom spoznaval, da sem bil ozkogleden, ko sem omejil svoje razumevanje razvoja in napredka gibanja na svoj skromni časovni okvir. Njegova zamisel je VEČNA zamisel. Zgodovinske posledice, ki jih je sprožil, so val dogodkov, ki bodo z leti v daljni prihodnosti pridobivali nezadržan zagon. Naše gibanje je uporaba naravnih zakonov v človeških sferah, narava pa je vsemogočna. Včasih je lahko odvrtna in njene sile se kopičijo v obupu, da bi pozneje izbruhnile naprej, morda še bolj silovito kot kdaj koli prej.

Ko so oblasti 21. aprila odstranile ovire pred njegovo hišo, so se množice kot muslimani zgrnile okoli svetega kamna v Meki. Bil sem med številnimi neznanci, vendar smo nenadoma začutili medsebojno povezanost, bili smo bratje in sestre svašta, in biti skupaj na tem častitljivem kraju je bilo kot vrnitev domov. Njegov duh nas je vse objel, nas naredil za svoje tovariše in nas napolnil z zaupanjem v prihodnost. Že samo dejstvo, da smo vsi prišli na ta kraj z vsega sveta v tem posebnem času v sovražnem svetu, je bilo zadosten dokaz, da je ideja še vedno živa! Združil nas je, kot je dejal v filmu "Zmagoslavje volje", "ukaz naših src". Občutili smo edinstven ponos ob spoznanju, da nam bodo prihodnje generacije zavidale, nam, ki smo se zbrali tukaj v tem edinstvenem trenutku, da prižgemo rojstnodnevno svečo, obkroženi z ogromno nočjo nevednosti in zla. Iz tega plamena bosta izhajala tako svetilnik, ki bo razsvetljeval naše krvne sorodnike, kot ogenj, ki bo sežigal onesnaževalce naših potomcev.

Prišel sem v Braunau, da bi mu v čast njegovemu spominu ponudil skromne proslave, ki sem jih imel. Vendar mi je podaril darilo, večje od življenja - obnovljeno, neomajno vero

v našo neizogibno in absolutno zmago. Heil Hitler! Tisočkrat Heil Hitler!

Božična zgodba

Morda težko razumemo, kako zelo je bil Adolf Hitler naklonjen svojemu ljudstvu, celo v prvih letih svojega boja za ljudstvo. Razkrivajoč podatek o resnični naklonjenosti, ki ga je obdajala od samega začetka, je ohranil uradni strankin biograf Heinrich Hoffmann, ki se je spomnil pronicljivega dogodka, ki se je zgodil v Münchnu malo pred božičem leta 1923. Malo več kot mesec dni prej je bilo pred Feldherrnhalle ustreljenih šestnajst tovarišev. Po poskusu državnega udara 9. novembra je bilo gibanje razbito; njegovi člani so bili mrtvi, skrivali so se ali pa so bili, tako kot Führer, zaprti. Z ugasnjeno iskrico upanja, utopljeno v krvi, se je povojna Nemčija ponovno pogreznila v sivo brezupnost družbenega kaosa, gospodarskega propadanja in kulturnega razkroja. To je bilo zdaj prizorišče za prizor, ki ga Hoffmann pripoveduje tistega temačnega decembra pred 68 leti ...

"Umetniki Hitlerjevega gibanja so načrtovali, da bodo v kavarni Blüte na ulici Blütestraße praznovali božič s *tablo* z napisom *Adolf Hitler v priporu*.

"Dobil sem nalogo, da Hitlerju poiščem primerne dvojnika. Zgodilo se je, da sem naletel na moškega, ki mu je bil zelo podoben. Vprašal sem ga, ali bi sodeloval v tem *tableau vivant*, in privolil je v to.

"Velika dvorana kavarne Blüte je bila polna ljudi. Ko se je dvignila zavesa in razkrila zaporniško celico na napol zatemnjenem odru, je zavladala osupla tišina. Za majhnim oknom z rešetkami je bilo mogoče videti padajoče snežinke. Za majhno mizo je s hrbtom obrnjenim proti občinstvu sedel moški. Nevidni moški zbor je prepeval *Tiha noč, sveta noč*.

"Ko je napetost zadnje note popustila, je v celico prišel majhen angel s prižganim božičnim drevescem, ki ga je prijazno položil na mizo osamljenega moškega.

"Hitler" se je počasi obrnil, dokler ni gledal občinstvu v obraz. Mnogi so mislili, da je to dejansko Hitler, in po dvorani se je razlegel jok.

"Prižgale so se luči in okoli sebe sem videl ljudi z mokrimi očmi in hitro izginjajočimi robčki."

Vir: *Hitler je bil moj prijatelj*, Heinrich Hoffmann, Burke Co, London.

20. aprila

od Lieselotte

Nacionalsocialisti po vsem svetu danes praznujejo rojstni dan svojega vodje Adolfa Hitlerja.

Voditelj, ki je ob izdaji leta 1918 ustvaril svetovni nazor in gibanje, ki mu je pripadalo na milijone ljudi. Spominjamo se voditelja, ki je Nemčijo iztrgal iz močvirja mednarodnega pobratenja in nemškemu narodu povrnil nacionalno zavest. Spominjamo se voditelja, ki je pod živo rdečo zastavo s svastiko vodil arijska ljudstva Evrope proti azijskim hordam pod nadzorom Židov in boljševikov, ki se je boril proti mednarodnemu judovskemu parazitu narodov in na koncu postal žrtev mednarodne zarote Židov, kapitalistov in boljševikov.

Adolf Hitler, vodja nacionalsocialistične Nemčije, vodja arijskega sveta, je mrtev. Padel je v boju proti judovsko-boljševičskemu sovražniku sveta. Njegovo telo počiva v rajhovskem kanclerstvu, kjer je dvanajst let vodil usodo nemškega naroda, kjer se je do zadnje sekunde upiral sovražniku. Adolf Hitler ni odstopil, niti ni kapituliral, ampak je kot vodja nemškega naroda vstopil v Valhallo. Führerjevo truplo se ni moglo zoperstaviti okupatorski tolpi, ki so jo podžigali Judje. Führerju je bilo tako prihranjeno to, kar so Duceju italijanskega ljudstva storili Judje, ki so mu odvzeli človeško masko.

Reichovo kanclerstvo je bilo razstreljeno, Berghof je bil razdejan, partijska konferenca v Nürnbergu je bila razdejana. Vsi spomeniki so bili uničeni, ulice preimenovane, partijski uradi zaplenjeni, zastave in standardi, uniforme, oprema in knjige sežgani. Noben kamen ni ostal nepovrjen, da bi izkoreninili vse, kar je spominjalo na Adolfa Hitlerja, na tretji nemški rajh, na njegovo veličino in slavo.

Zdaj, ko je bilo vse, kar je nekoč naredilo naš narod velik in močan, pod režimom mednarodne zločinske tolpe porušeno, uničeno in izbrisano, je prišel čas, da nemški narod za vselej postane pribočnik te zločinske rase.

Če ta tolpa parazitov in kriminalcev, tesno prepletena s krvnimi vezmi, verjame, da je z uničenjem materialnih vrednot in simbolov gibanja, s pokolom njegovih voditeljev, enkrat za vselej uničila gibanje, potem naj se tem mednarodnim kriminalcem reče: nemški narod raje propade, kot da se brez boja podredi suženjstvu manjvredne rase, ki je prišla na oblast s špekulacijami, vojnim hujskaštvom in genocidom!

NSDAP v spopadu z mednarodnim judovstvom ni in ne bo kapitulirala! Kar se je zgodilo 8. maja 1945, je bilo dejanje vojaško-birokratske blamaže, ki se mu je moralo takratno vojaško vodstvo podrediti pod pritiskom okupatorske tolpe, ki se je v našo državo infiltrirala z izdajstvom v lastnih vrstah. Nikakor nas ne zanima, kaj in kako se je 8. maja 1945 pogajalo. Tu se nam ni treba ukvarjati z vprašanji mednarodnega prava in mednarodnih konvencij, ki tako ali tako obstajajo le na papirju ali pa se v najboljšem primeru razlagajo v obliki, ki je najbolj ugodna za zmagovalca, ampak se moramo svobodno boriti za svojo državo, svojo državo moramo očistiti tujega vpliva, svoje ljudi moramo zaščititi pred krvnim razkrojem. Odpraviti moramo vpliv judovskih dejavnikov in nenazadnje imamo sveto dolžnost, da opravimo častno nalogo in pokličemo na odgovornost raso, ki je dvakrat pahnila svet v vojno. Milijoni in milijoni moških, žensk in

otrok so v 25 letih dvakrat postali žrtve maščevalnosti, pohlepa po dobičku in želje po svetovni prevladi nekulturne rase.

Ista zločinska rasa bo brez oklevanja sprožila tretjo svetovno vojno, če bodo ogroženi njeni načrti za svetovno prevlado, s čimer bo milijone ljudi znova izpostavila nepopisnemu trpljenju. Zato odkrito priznavamo: Naš cilj je preprečiti takšno katastrofo - z vsemi sredstvi.

Kar zadeva končno rešitev judovskega vprašanja v tretjem rajhu, je dovolj, da pogledam množico špekulacij, izsiljevalcev in pripadnikov podzemlja, da ugotovim, da končne rešitve judovskega vprašanja sploh ni bilo. Romanje upokojencev in judovske kolonije v ZDA, Evropi in Južni Ameriki so živi primeri neobstoječe končne rešitve. V tem kontekstu se nam ni treba ukvarjati z iskanjem resnice ali celo z "razpravo o dejstvih". S kakšnim namenom? Da bi delali usluge nekaterim nezemeljskim moralistom - bog ve, da za to nimamo časa.

Obstajajo priče, ki pričajo o tem, da v tretjem rajhu Judje niso bili zaplinjeni. Vendar pa ni zanesljivega gradiva, ki bi dokazovalo nasprotno. Tudi poročila Mednarodnega rdečega križa potrjujejo izjave o humanem ravnanju z Judi. Toda verjeti, da bi lahko ponovno padli v takšno zmoto, bi pomenilo, da smo nacionalsocialisti dejansko nepoučljivi.

Zdaj bodo naši nasprotniki - tako kot pred štiridesetimi leti - napadli svet z množico demokratičnih fraz o človečnosti, humanosti in velikodušnosti ter izrekli svoja moralistična gesla. Te nasprotnike sprašujem: kje je bila vaša humanost, ko ste cvetočo evropsko kulturno krajino spremenili v kup ruševin? Kje je bila vaša humanost, ko so podčloveške horde brutalno pobijale milijone ljudi na Vzhodu? Na Zahodu so naše ženske in otroci umirali pod točo zažigalnih in fosfornih bomb. Več sto tisoč partijskih tovarišev je bilo po letu 1945 umorjenih, drugi so bili deportirani, obsojeni ali pohabljeni. Je bil to izraz vaše morale?

Nešteto Evropejcev je moralo prestati enako preizkušnjo, ker so kot patrioti in zavedni Evropejci sodelovali v boju proti judovsko-boljševškemu svetovnemu sovražniku. Samo tristo tisoč Italijanov in sto petdeset tisoč Francozov je pobila judovska množica. Nešteto jih še danes nosi na telesu sledove maltretiranja.

Zanimivo bo videti, kako se bodo mednarodni apostoli bratstva narodov branili pred temi hudodelstvi, ko bodo poklicani na odgovornost. Ne glede na to, s kakšnimi frazami in lažmi se bodo demokratični državniki skušali iz tega izgovoriti, oni in rasa, ki jih podpira, ne bodo ušli svoji usodi!

Zainteresirani so lahko prepričani, da to ni le fraza. Mednarodno judovstvo se je morda uspelo opiti s krvjo navzven poraženih narodov, ni pa mu uspelo povzročiti propada intelektualne zgradbe nacionalsocializma. Führer je morda padel v boju, vsi ideološki spisi gibanja pa so bili - tako kot vse drugo - sežgani in prepovedani. Toda nacionalsocializem je zakoreninjen v najglobljih globinah in je zaživel. Čeprav je naš vodja fizično mrtev, je njegov duh še toliko bolj živ. Vodja nacionalsocialistične Nemčije je med nami, vendar ne v telesni obliki, temveč prek nacionalsocialistične ideje, ki jo uteleša samo on.

S svojim temeljnim delom *Mein Kampf*, govori in eseji nam je Führer zagotovil ideološko, politično in strateško podlago, na kateri moramo delovati skozi stoletja.

Politični sistemi se bodo vzpostavljali in rušili, politiki bodo prihajali in odhajali, toda Führer in njegovo delo bosta temelj obstoja nemškega naroda in arijskega sveta za vse

prihodnje čase!

30. aprila je minilo 33 let od dneva, ko je führer in kancler Velikega nemškega rajha pod zaščito nemških in evropskih enot SS v razmerah, ki so zaradi izdaje in strahopetnosti v lastnih vrstah postale brezupne, v rajhovskem kanclerstvu narekoval svojo poslednjo voljo in oporoko ter umrl skupaj s svojo ženo. Danes, 32 let po führerjevi smrti, imamo njegovo politično oporoko. Ta oporoka našega Führerja govori o njegovi daljnovidnosti in samozavesti, ki sta bili zanj značilni.

Trideset let po tem, ko je bila napisana ta zadnja izjava volje našega Führerja, se je nacionalsocialistično gibanje ponovno dvignilo v skladu s to zadnjo voljo. Ob podpori mlade generacije je gibanje Adolfa Hitlerja pripravljeno uresničiti voljo svojega vodje. V imenu in na račun našega voznika bomo razbili to judovsko entiteto "ZRN" v srcu Evrope in izločili njene podpornike s koreninami in vejami. Zgradili bomo četrti sveti nemški rajh časti, slave, veličine in pravičnosti ter tako izpolnili voljo našega Führerja - sijoči prepород nacionalsocialističnega gibanja.

Prisegamo vam večno zvestobo do smrti, Adolf Hitler. Prisegamo vam, führer, da ne bomo počivali in ne bomo počivali, dokler ne bo izpolnjena zadnja volja. S fanatično odločnostjo bomo mi, nacionalsocialisti, izpolnili tvoja zadnja navodila in odgovorne za tvojo smrt in smrt milijonov arijskih ljudi privedli pred roko pravice. Pripravljene smo raje umreti, kot da bi prelomili to prisego.

V tem času se vidimo v solidarnostni skupnosti z legijami nacionalsocialistov vseh narodov. Vsi so priznali: Vsem nacionalnim narodom je jasno, da se bodo arijska ljudstva znebila judovskega režima ali pa si bodo mednarodni Judje prisvojili svetovno nadvlado in bodo vsa arijska ljudstva izginila. Mi, ki imamo Adolfa Hitlerja za svojega vodjo, ne bomo dovolili, da bi nas prostovoljno in brez boja odstranili! Nemško ljudstvo bo raje propadlo, kot da bi postalo čebelnjak mednarodne tolpe izsiljevalcev! Narod, ki ni pripravljen stalno in neprekinjeno braniti svoje svobode ali ki se zanj ni sposoben ponovno boriti, je izgubil pravico do obstoja!

Führer ni nikoli pustil nobenega dvoma, da je spopad z mednarodnim judovstvom stvar obstoja, življenja. Iz ruševin naših kulturnih spomenikov se je gibanje Adolfa Hitlerja znova dvignilo, da bi nadaljevalo boj za nemško svobodo, evropsko enotnost in arijsko skupnost narodov. V naslednjih nekaj letih bo sprejeta odločitev.

Naši nasprotniki, prijatelji in simpatizerji bi morali vedeti nekaj: za nas kapitulacija ne obstaja. Ta beseda za nas ne obstaja. Za nas je zmaga ali propad, druge možnosti ni. Če bomo v tem boju za svobodo narodov poraženi, se bodo vrste naših nasprotnikov močno razredčile.

Ne poznamo vdaje in kapitulacije, poznamo le izpolnjevanje dolžnosti do Vührerja, ljudstva in domovine. Življenje in smrt našega Führerja nas zavezuje k fanatični poslušnosti in predanosti nacionalsocialistični ideji.

"Hitlerjevo delo in poslanstvo sta sveti zapuščini za prihodnje generacije. Mi, ki smo še živi, smo se dolžni boriti naprej." Feldmaršal Schörner.

od: KAMPFRUF #25, marec-april 1978 (89)

Adolf Hitler:

Vodja samožrtvovanja

Michael Storm

Nacionalsocializem kot vsako revolucionarno gibanje poganja samožrtvovanje. Naše gibanje je edinstveno, ker naš vodja ni bil zgled samo v boju za politično oblast, ampak je to počel vse svoje življenje.

Ko je bil Hitler še mlad, je svojo sirotsko pokojnino prepustil mlajši sestri Pauli, nato pa se je sam podal na pot preživetja v sovražnem svetu, kjer si je moral vsakdanji kruh težko priboriti. Ta zgodnji primer dajanja prednosti potrebam drugih pred lastnimi je ostal vse njegovo življenje.

Med prvo svetovno vojno je Hitler delil trpljenje navadnih vojakov. Njegov regiment je na fronti izkrvavel do smrti. Ko se je moč polka zmanjševala, se je od vsakega moškega zahtevalo več. Nihče ni naredil več kot Hitler. Vedno se je prostovoljno prijavil za posebne naloge, se lotil najnevarnejših misij in desetkrat le za las ušel smrti. Zdelo se je, da je Nemčiji prinesel zmago samo s svojo voljo. Ko je napočil čas, da si vzame zaslužen počitek in dopust, ga je zavrnil in ta počitek prepustil poročenemu moškemu, da bi lahko nekaj časa preživel doma z družino.

Hitler se je po udarcu v hrbet in ponižujočem porazu Nemčije zaobljubil, da bo svoje življenje posvetil oživitvi Nemčije in razveljavitvi versajske pogodbe. V teh letih boja je doživljal še večje stiske kot v mladosti.

Njegova oblačila so bila tako slaba, da je moral nek član stranke podariti obleko, da je lahko šel na srečanje vodilnih predstavnikov industrije. Ne le da je živel tako skromno, da je lahko vsak cent namenil boju, moral se je tudi odpovedati svojim velikim sanjam (vsaj tako se mu je takrat zdelo), da bi kdaj postal umetnik ali arhitekt.

Materialne žrtve niso bile edina stvar, ki jo je stranka zahtevala od svojega vodje. Hitler se je pogosto pritoževal, da ne more uživati v prijetnem domu in blaginji svoje družine, ker se ne more poročiti, saj je bil poročen z vso Nemčijo. Še huje, nikoli ni spoznal veselja, da bi postal oče, saj bi bilo to nepravilno do njegovih otrok, saj bi bila naloga, da na primer sledijo njegovim stopinjam, zanje preveliko breme.

Ko je vojna dosegla Nemčijo, se je moral Führer odpovedati sanjam o obnovi svojih mest. Nato si je nadel uniformo in je ni hotel sleči, dokler ni bila dosežena zmaga. Delal je 24 ur na dan in njegova delovna obremenitev se je povečevala. Njegov sedež, "Volčje brloge" v Rastenburgu, je bil v močvirnatem gozdu, kjer je bilo poleti prevroče, pozimi pa premrzlo. Njegovo osebje je menilo, da je delo tam brez veselja, in je komaj čakalo, da ga premestijo v Berlin ali Pariz ter Führerja pustijo za sabo - boril se je za Nemčijo brez zabave, svetlih luči in sladkih sadov zmage.

V Führerbunkerju spomladi 1945 je Führer med vojaškimi sestanki za nekaj minut izginil in občudoval modele edinstvenih nacionalsocialističnih mest, o katerih je sanjal, da jih bo zgradil po vojni, vendar je še predobro vedel, da jih ne bo zgradil za časa svojega življenja.

Med točo sovjetskih izstrelkov nad mestom je generalu Leonu DeGrellu iz Waffen SS dejal, da če bi imel sina, bi si želel, da bi bil takšen kot DeGrelle, da pa sta zdaj on in Hans-Ulrich Rudel tista, ki morata s svojim junaštvom navdihovati prihodnjo nemško mladino. Führer je dejal, da se bo za Nemčijo najbolj žrtvoval in ne bo pobegnil, temveč se bo do konca boril s sovražnikom in nato demokratom in boljševikom odvzel židovsko veselje, ne le da mu bodo sodili, temveč tudi pohabili njegovo telo, zato se je boril, dokler "Untermenschen" niso bili oddaljeni le nekaj metrov, nato pa se je povzpel v Valhallo.

Adolf Hitler je bil človek, ki je za svoje ljudstvo žrtvoval sebe in celo svoje življenje. Velika krepost je bistvena značilnost nacionalsocializma, kot je žrtvovanje posameznika za veliko stvar. Zato en nacionalsocialist šteje več kot sto demokratov ali republikancev. Zaradi tega smo tako močni in se nas tako bojijo.

Kot mlad Slovenec sem 48 ur na teden delal v tovarni, celotno plačo namenjal stranki, skrbel za čistočo na sedežu stranke, urejal pisarniško delo, zbiral podpise za peticije, pripravljал obroke, dajal intervjuje za televizijo in se občasno zabaval v uličnem boju s smetjo. Večino tako imenovanih "poštenih" nacionalsocialistov je bilo težko najti, ko je bilo treba opravljati delo ali darovati denar. Zato me ni presenetilo, da jih niso izključili iz gibanja zaradi groženj s smrtjo ali bombami, ampak zato, ker niso bili dovolj predani nacionalsocializmu. Želeli so se "zabavati" in iz drugih tovarišev delati žrtve. Ti troti so razmeroma hitro zapustili stranko in vsakič, ko se je to zgodilo, smo postali močnejši.

Moj denar, znoj in kri so v primerjavi s Führerjevo žrtvijo dokaj nepomembni darovi. Vendar pa je naše gibanje danes polno tovarišev, ki so zaradi svojih žrtev postali junaki: pravi nacionalsocialisti, kot sta Reinhard Sonntag, ki je moral pred nekaj leti dati svoje življenje, in Gottfried Küssel, ki je preživel dve leti v zaporu (in ga čaka še osem let), ter mnogi, mnogi drugi, ki jih iz varnostnih razlogov ne moremo imenovati in brez katerih ne bi držali tega časopisa v rokah in brali tega članka.

Nacionalsocialisti ocenjujemo moškega ali žensko le po eni stvari, in sicer po tem, koliko se žrtvujeta za našo zmago. Kako pametni so (ali mislijo, da so), kako bogati so, kako zelo trdijo, da so dobri borci, ali koliko piva lahko spiijejo, nič od tega ne pomeni ... samo to, koliko se človek razdaja!

Vsak od nas - tudi ti in jaz - si mora zastaviti to pomembno vprašanje!

Heil Hitler!

Začetek

Po Flandriji divja gromozanska bitka. Po Flandriji se razlega veliko umiranje. Oklepna smrt je na prostosti! V obrambni bitki leta 1918 se trese raztrgana zemlja. Ogenj se vali čez lijake in jame. Angleške enote ne uspejo v napadu na višine Moche v bližini Cominesa. Ameriški nevihtni valovi se zrušijo na redke skale poljsko sive obrambne volje. Tankovske eskadrilje se do smrti poganjajo po skalah nemškega junaštva.

Skozi rjojenje strojnic se sliši lajanje havbic, pikanje topov, ropot min, snopi ognja iz sestreljenih letalskih eskadrilj. Kri oplodi zemljo, ki diši po hlapi strelnega prahu in v kateri mrtvi ne najdejo več miru smrti. Iz hekatomb žrtev usoda zgradi spomenik junaštva in grozljive agonije skoraj obupanega človeštva.

Svet se je zarotil v sovraštvu. Uničenje! Uničenje! rjojenje iz vročih cevi njihovih topov...

To je bila sprednja stran!

Raztreseni v lijakih in luknjah po jarkih ležijo junaki seznama polka, pri M.-G., s puškami, ki se stiskajo v brazde razgrete zemlje; krvavi, a se še vedno borijo, preklinjajo, a se ne predajo!

Večer 19. oktobra 1918 se spusti nad Flandrijo, deželo, ki je boleča kot smrt, a smrt še vedno ne spi. Še vedno se razplamti, rumeno-rdeča in rjoveča, besni ogenj materialnega boja. Vojaki so izčrpani, mokri in obloženi z blatom, utrujeni in lačni. Raztreseni možje plezajo iz nemških jarkov in se v naglici potikajo od lijaka do lijaka v zaledje: Essenholer! Sovražnik podvoji ogenj.

Trije mušketirji, signalisti iz štaba polka, se ženejo za smrtjo. Nekje v ozadju terena je zapuščen artilerijski okop. Tam naj bi bile poljske kuhinje. Skočimo skozi točo železnega ognja.

Barvite rakete, ki se vijejo med frontami, so kot duhovi. Nazadnje naletijo na tulce za naboje in prazne košare za naboje. Pred njimi stoji blok bunkerja. Kuhinjski pripomočki se razblinijo. Dosegli so zaklonišče za kuhinjo na polju. Trije mušketirji si oddahnejo!

Toda sovražnikove baterije spet divjajo. Strela za streljo, strela za streljo razdira vodnjake zemlje. Iz blata se dvignejo leseni in železni ostanki in se zalučajo v strop zaklonišča. Četrto ure mineva za četrto ure. Zdaj se je nemogoče vrniti. Vojaki se priklanjajo in čakajo v bunkerju. Desno in levo ter pred njimi in za njimi pa v jekleni kopeli divja učinek najokrutnejše tehnologije uničevanja. Trije bavarski mušketirji so zaradi samovolje topovskih cevi zaprti v luknjo v tleh in njihovo življenje ni več odvisno od njihovih pogumnih dejanj in lastne volje, temveč le še od jalovosti naključja in izpolnitve dolžnosti nekaterih topničarjev v zaledju nemških baterij, ki se spopadajo z angleškim sovražnikom.

Takšne ure na frontah svetovne vojne so zahtevale cele moške. In čeprav sta marsikoga premagala groza in obup, je tu, v napol zakopanem okopališču blizu Moche v Flandriji, v noči na 19. oktober 1918 sedel človek, ki je obvladal ta obup, vojak, kurir, razmišljujoči mož, dober tovariš. V sebi je premagal tisto, zaradi česar so včasih drugi trepetali. Na terenu je bil že štiri leta, tu v Flandriji je nekoč prestal ognjeni krst in od takrat je v prostovoljnosti svojega junaštva šel skozi stiske in smrt. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, Somma, Bapaume, Soissons, La Fontaine, to so bile težke bitke, ki jih

je preživel. Ko so vsi obupavali, je ostal pokončen; ko so drugi preklinjali, je molčal. Ko so se izčrpani zrušili, je opravil svojo dolžnost, da, več kot to: postavil se je za svoje tovariše in se namesto njih v peklu bitke soočil z jekleno smrtjo. Signalisti polkovnega štaba so poznali njegovo pozivanje - naprej - naprej, ko je bilo treba ukaze prenesti naprej z zaporo. Ko je začel skakati, drseč iz kritja besnega uničenja: "Gremo!" Njegov glas je zvenel odločno. Zdelo se je, da nima živcev, in ko so drugi izgubili živce, jih je pogledal s svojimi velikimi jasnimi očmi, oni pa so se pomirili in nadaljevali boj.

Ko je z njimi preživel redke ure počitka za fronto, je navdušeno govoril o ljubezni, ki se imenuje Vaterland! Govoril je o samoumevnosti zmage in o usodi, ki jo bo nekoč imela Nemčija, saj je imela za seboj usodo, ki ji je ni bilo treba imeti.

Niso ga razumeli, zmajali so z glavo, ko je tako govoril. A kljub temu so v njegovih besedah začutili nekaj podobnega novi veliki resnici. To jih je prestrašilo, jih naredilo nemočne in jih spravilo v smeh.

"Nekega dne - veliko pozneje - me boš razumel!" je govoril. Alarm, ukaz za novo razporeditev, je pogosto končal takšne pogovore in takrat se je kapral, signalist, postavil nazaj v vrsto.

Zdaj so vsi trije sedeli v razpadajočem zavetišču. Ura za uro je minevala in stiski ni bilo videti konca.

Nato se nenadoma, dolgo pričakovano, v bunker prižge svetloba ugašajoče granate. Detonacija potisne ljudi na tla, dvigne zemljo in jih ohromi v šoku. Neposredni zadetek je umrl na vhodu v zaklonišče. Vse se je zgodilo v trenutku.

Nato se, kar je najbolj diabolčna krutost vojskovanja naše civilizirane dobe, odnese v nevidnih oblakih: plin!

Medtem ko v okopih pred nami divja nov napad, se tukaj v bunkerju moški borijo z jedko smrtjo, ki jim razjeda pljuča in oči. Pred njimi bobnijo napadalci. Noč v bunkerju mineva v neskončnost...

ob zori na bojišče te bitke naleti vojak. Nekaj dni pozneje se bolnišnični vlak odpelje proti domu. V vagonu, poleg postreljenih, utrujenih borcev, leži slepi vojak, včerajšnji signalist,... v premisleku.

On, ki v neizmernosti bitk s svojimi zdravimi očmi ni videl dlje od svojega odseka jarka in bednega majhnega polja, na katerem mu je smrt zaman poskušala iztrgati življenje in ukaze za borce, zdaj - slepec - postane videc. Okoli njega je noč, toda v njegovem srcu sije plamen svetega postajanja in on - slepec - zdaj v luči tega plamena s popolno jasnostjo vidi neskončno širino svetovnega dogodka, ki se je začel s krvjo in se bo s krvjo tudi končal. Vidi usodno hrepenenje svojega ljudstva, vidi agonijo in bedo celotnega sveta. Da - vidi pot do odrešitve!

In medtem ko rdeča slina madeže na grbu cesarstva, medtem ko upor raztrga drobce strahopetnosti, v tem človeku dozori volja: kri te vojne ne bo tekla zaman. Vence slave *boljše* zmage bo Nemčija nekega dne pripela na nove zastave svojega novega naroda!

To je bila tiha prisega slepega vojaka in tako se je 9. novembra 1918 v vojaški bolnišnici v Pasewalku začela zgodovina nacionalsocialističnega gibanja.

Človek je odšel od tu in postal bobnar in kjerkoli je iz ljudi oblikoval nove Nemce, so ti v znak nove vere dvignili roke, tako kot so staroselci dvignili kopja, ko so pozdravili vojvodo, vodjo.

- Kurt Jeserich

Po podatkih Ignaca Westenkirchnerja, Führerjevega vojnega tovariša, ki se je vrnil iz Amerike.

Iz: *Der Schulungsbrief*, marec 1934.

Adolf Hitler v svetovni vojni

Frontni tovariši führerja 1914-1918 poročilo

10. oktobra 1914 sem se s polkom "List", ki mu je pripadal tudi Hitler, odpravil na zahodno fronto. Flandrija je postala naš prvi bojni sektor. Vendar sem Adolfa Hitlerja osebno spoznal šele leta 1916, sredi srditih materialnih bojov. Do takrat sva oba preživela vojno brez poškodb. Nekega večera sva skupaj ležala v zapuščeni topniški postojanki, ko je sovražnik besno in divje streljal. Nato so nam dali plin. Artilerijski ogenj je vso noč obstreljeval naš položaj. Mislili smo, da je šlo vse po sreči, ko smo zgodaj zjutraj ugotovili, da je vse v redu: Hitler je izgubil vid. Sam je dejal, da ne vidi ničesar več, in si z rokami pokril boleče oči. Nato so ga odpeljali nazaj v vojaško bolnišnico.

Dobro se spominjam izkušnje, ki priča o Hitlerjevem osebnem pogumu med vojno. Bilo je v bližini Epagnyja. Adolf Hitler je moral na napredovanju skozi gozdnato pobočje, kjer so se ujeli Francozi, ki so jih vojaki odnesli. Njihove čelade so štrlele čez rob lukenj v tleh. Adolf Hitler jih je prepoznal skozi steklo, izvlekel pištolo, z roko nakazal v hrbet, kot da za njim prihajajo tovariši, pregnal zmedene Francoze - bilo jih je dvanajst - s položajem in jih pripeljal na poveljstvo.

Adolf Hitler je v samoti pogosto govoril o politični prihodnosti Nemčije. Predvsem ga je žalostila državna razdrobljenost rajha, dobro poznani večdržavni sistem. Nekoč je množico majhnih nemških držav primerjal s koščki papirja, ki jih je obesil na vrstico. Pojasnil je, da jih lahko vsak veter odnese. Če pa so bili posamezni listi povezani v sveženj, jih močan veter ni mogel odpihniti. Tudi najpreprostejši med nami so razumeli, kaj je želel povedati.

Ignaz Westenkirchner

V materialni bitki

Zahodna vojska bo dobila okrepitve, saj so bile na vzhodu sproščene velike enote. Samo tisti, ki so tu že leta stali v bobnenju ognja materialnih bitk, tisti, ki, obloženi s posušenim blatom in krvjo, v pljučih čutijo zbadanje, ki ga povzroča plin, in ki dan za dnem - rane, ki so jih raztrgali šrapneli, so komaj brazgotinjene - s smrtjo dirjajo skozi ognjene zavesne kopja in požrešno pijejo polna usta vode s kavo ali za najboljšo tortico vzamejo suho skorjo kruha.

Rezervni pehotni polk 16, znan kot "List", v 6. bavorski rezervni diviziji se bori pri Soissonu, čeprav ima premalo ljudi, je oslavljen zaradi krvi in streliva, že sedem tednov nima svežega perila, izčrpal se je z velikimi pohodi in bi ga, premočenega od dežja, radi pustili pri miru. V resnici so bili izčrpani, vendar so bili pravzaprav rezerva za desnim krilom 7. in 1. armade.

V resnici pa so se 26. maja zvečer zaradi približevanja desnemu zavoju znašli v prvi liniji in naj bi zdaj povozili sovražnika. Z Ailette gledajo proti Aisne. Njihov poveljnik se imenuje Anton van Tubeuf in je major. Je deveti poveljnik tega polka in zdaj že pet dni vodi "Lister" ter s seboj čez znameniti in zloglasni Chemin des Dames vodi druge enote divizije.

Ves polk kiha, dokler teče in se bori, saj je plin, s katerim je streljala artilerija, močno razpršen po tleh. Tam so strme gore, strme vzpetine in čarovniška plesišča, prekrita z razbitinami in ognjem, z razdrobljenimi drevesnimi koreninami in vejami, ki so zabodene v žerjavico ožgano zemljo. Hoditi moraš čez minomete, strojnice in strelivo, da jih spraviš v položaj. In tu ves zrak nenehno hrope in sipi ter šumi od razžarjenega železa vseh velikosti in kosov. O telefonskih linijah od štaba polka do bataljonov in med njimi ni govora. Na področju prenosa poveljstva kraljuje signalist. S skoraj sanjsko gotovostjo dirja in skače iz lijaka ter se zadihan prebija čez luknje, tramove in trupla, med udarci visokih fontan jekla, ognja, zemlje in oblakov dima, v peklenskem brenčanju roja sršenov jeklenih izstrelkov. Če mu sporočila ali ukaza skozi gorečo zmedo smrti ne uspe prenesti do pravega človeka, potem gre celotno vodstvo na odpad in železna volja tega naprej drvečega klina razjarjenih borcev se sesuje v neučinkovitost. Skupaj z voditelji zdaj nosi usodo in izid te bitke v svoji glavi, v svojem žepu, v svoji spretnosti in v svojem pogumu.

Pet dni divja vojna divja v vseh svojih pojavnih oblikah in - kot že tolikokrat in kako pogosto takrat - najbolj neutrujen, najbolj pogumen, najbolj neustrašen poročevalec polka teče, skače, poroča, sprejema, teče od štaba do vrha, od bataljona do poveljnika.

In po petih dneh je polk s krila razvil sovražnikovo fronto, široko 23 kilometrov, se silovito prebijal in, kolikor je mogoče prešteti, zajel 400 ujetnikov, 16 topov, 100 strojnic, 4 motorna vozila, 15 vagonov s strelivom in inženirski tabor.

"Poleg dosežkov posameznih poveljnikov imajo največ zaslug za odlično izvedbo napada dispečerji polka," je dejal poveljnik R.I.R. 16, znan kot "List", Anton zu Tubeuf.

1. junija 1918 je polk odlikovan s podelitvijo vojaškega reda Maksa Jožefa svojemu poveljniku. 4. avgusta pa novi Max-Josef-Ritter von Tubeuf vojaku Adolfu Hitlerju na prsi pripne Železni križ 1. stopnje, najvišje in najredkeje podeljeno odlikovanje za moške v jarkih.

W. L. Diehl

Neposreden zadetek v poveljniško mesto

Okoli poldneva so signalisti izdali nov ukaz za napad. Adolf Hitler je spet tam, neomajen in neutrujen pri opravljanju svoje nevarne dolžnosti. Pogosto se prostovoljno odloči, da bo za enega ali drugega svojega tovariša opravil najtežjo hojo do frontne črte, ki jo je bičala toča krogel.

Ob 1.30 se začne drugi napad s podporo topništva. Izgube, ki so jih utrpeli tisti, ki so napredovali po odprtem terenu, so bile spet strašne. Le redkim je uspelo z bajoneti v pesti vdreti v prve sovražnikove jame, vzeti ujetnike, a to je bilo tudi vse, kar jim je uspelo. Drugi bataljon zaman poskuša priskočiti na pomoč svojim tovarišem, ki so hiteli naprej. Vodja, rezervni poročnik Schubert, pade med prvim napadom.

Poveljnik polka, podpolkovnik Engelhardt, se zdaj osebno odpravi na severni rob gozda. Z daljnogledom se orientira v razmerah in išče najugodnejše mesto za preboj do sovražnika. Toda pozorne oči so ga že opazile. Zadene ga hreščeč strel iz brzostrelke, ki drobi grmovje na desni in levi, se zaletava v debela, po zraku švigajo rikote. Adolf Hitler

in vojak Bachmann skočita naprej in ga pokrijeta s svojimi telesi. Poveljnik, ki ga ovira pri opazovanju, začudeno vpraša Hitlerja: "Zakaj je to?" - "Ne želimo drugič izgubiti poveljnika našega polka," je skromen odgovor. Poveljnik se mu zahvali s tihim stiskom roke, kot da je to samoumevno.

17. november: sovražnikova artilerija. Pred pol ure je poveljnik brigade, eksclenca Grossmann, osebno izdal ukaz za razbremenitev polka List, ki je izkrvavel. "Poskrbite, da se boste vrnili," je na koncu dejal podpolkovniku. Nekateri poveljniki čet so že prišli v štab polka, da bi prejeli ta ukaz. Zaradi pomanjkanja prostora so morali Adolf Hitler in njegovi tovariši za kratek čas zapustiti kopo. Nato - to je kmalu po drugi uri - ponovno zasipa. Ogromen tresk - neposreden zadetek v središče poveljniškega mesta polka.

Adolf Hitler je eden prvih, ki priskoči na pomoč. Pogled nanj je grozljiv.

Pod ruševinami so mrtvi telefonist Kreitmaier, namestnik častnika Wimmenauer in poveljujoči častnik. Hudo ranjeni so policist Ostberg, komandni referent polka ter namestnika častnikov Oberer in Martin. Njegove oči še vedno iščejo idoliziranega poveljnika. Je tudi on mrtev? Nato vidi, kako se podpolkovnik s stokom zgrudi nazaj, in sliši, kako mrmra: "Hotel sem le služiti domovini!"

Adolf Hitler mu je ob strani z enim samim skokom. Prav tako tovarišica Bachmannova. Poveljnikova leva roka pohabljenost visi navzdol, njegova desna noga je rdeča od krvi - šrapnel je prebodel glavno arterijo, izguba krvi je velika, le hitra pomoč lahko reši dan. Hitler ne razmišlja dvakrat, hitro prinese mahovno kroglo, jo ovije okoli noge nad globoko rano in jo ovije s telefonsko žico, da ustavi močno krvavitev. To deluje, zasilni povoj je spreten in izpolnjuje svoj namen.

Polkovni tovariš

Signalist

Ponoči sem moral dvakrat obiskati III. bataljon, ki je bil v južnem delu Roeuxa, s poročili. Spremljal me je Hitler, častnik za poročanje. Na kratkem odseku smo lahko za dobrodošlo kritje uporabili železniški presek Biache. Kmalu pa smo ga morali zapustiti in se premakniti na odprt teren. Pot nas je vodila mimo dveh naprednih topov. Ko smo se jima približali, nas je sovražnik zasul z morilskim ognjem. Takoj smo ugotovili, da so nas opazili. Seveda to zapravljanje streliva ni bilo usmerjeno samo v nas, ampak predvsem v topove, za katere je Anglež v tistem trenutku gotovo sumil, da so posebno aktivni. Če bi bil sam, bi se brez oklevanja popolnoma skrnil. Nihče mi tega ne bi mogel očitati. Poročilo, ki ga je bilo treba pripraviti, se ni nanašalo na bojevanje razporejenih bataljonov. Če bi prišlo eno ali več ur pozneje, ne bi naredilo niti najmanjše škode. Moj spremljevalec je bil drugačnega mnenja. Poskušal se je hitro in brez najmanjšega odlašanja izvleči iz čarovniškega kotla, pri čemer je seveda izkoristil vsako priložnost za kritje.

Novinarjem se je pogosto dogajalo, da so se morali premikati na odprtem pod najmočnejšim sovražnikovim ognjem, medtem ko je bilo zame takšno premikanje kljub letom v jarkih nekaj novega. Seveda nisem mogel biti preveč sramežljiv in sem mu moral slediti. In bilo je dobro. Oba sva se z nepoškodovano kožo rešila z nevarnega območja.

Ko smo se vračali, smo se komaj približali topovom, ko se je sovražnikova čarovnija

ponovno začela. Seveda se tudi tokrat maja ni bilo mogoče ustaviti in do zaščitnega železniškega razreza smo prispeli brez poškodb, čeprav prepoteni od znoja.

V naslednjih dveh operativnih obdobjih bitke pri Arrasu sem bil še večkrat dodeljen kot spremljevalec signalizatorju Adolfu Hitlerju in vsakič smo se rešili brez poškodb.

V teh dneh sem imel nejasen občutek, da ima ta novinar posebno srečo, in bolj naravno je bilo, da se mi je tudi zdelo, da sem v njegovi družbi v manjši nevarnosti.

Poročilo tovariša s fronte

Neznani vojak

Med poveljnikovim govorom - govoril je o razmerah in širjenju položaja - se je odprla zavesa in vstopil je Hitler, se poklonil, kolikor je glede na nizko nadmorsko višino jame zmogel, in izročil pisno poročilo. Poveljnik ga je preletel, ne da bi prekinil svoj govor, in signaliziral signalistu, da lahko odide. Ko pa se je za njim zaprla zavesa, je major prekinil svoj govor in takoj zatem povzdignil glas ter pokazal na vhod: "Če bom poslal tega dispečerja, vem, da bo nalogo opravil tako dobro kot najboljši častnik v mojem polku."

Ta pohvala nas je razumljivo presenetila. Če smo majorja von Tubeufa že dolgo poznali kot poveljnika, ki le zelo redko izreče skromno pohvalo, je bilo treba to pohvalo ceniti na prav poseben način, saj je bila namenjena vojaku, čigar ime poveljnik skoraj ni mogel poznati.

Poročnik Adolf Meyer

od: *Leitheft*, številka 12, 1943

Izpoved

Verjamemo v Adolfa Hitlerja,
nesmrtni vodja našega ljudstva,
edinstven dar predvidevanja,
največja osebnost vseh časov,
Živi v naših srcih danes in za vedno.

Verjamemo v njegovo sveto stvar,
Imenuje se *New Order*,
izpolnitev arijske usode
v skladu z večnimi zakoni življenja,
upanje in prihodnost naše vrste na Zemlji.

Verjamemo v njegovo gibanje,
njegovo zvesto in nedeljivo sledenje,
ki nosi njegovo ime
kot orodje njegove volje,
posvečeni z junaki in mučenci
- *večna pot do odrešitve*.

HEIL HITLER!

Pomislite na to!

Adolf Hitler (1923)

Ko se tvoja mama stara
In postali ste starejši,
Če je to, kar je bilo nekoč, enostavno in brez napora,
je postal breme,
Ko njene drage, zveste oči
Ne vidim več v življenje kot nekoč,
Ko njihove utrujene noge
Ne želite jih več nositi med hojo -
Nato iztegnite roko, da jo podprete.
Vodite jih z radostnim užitkom -
Prihaja ura, ko boš jokal zanjo
vas mora spremljati do zadnjega hodnika!

In če vas vpraša, ji odgovorite,
In vprašajte jo še enkrat, tudi vi govorite!
In jo še enkrat vprašajte, odgovorite ji,
Ne naglo, v nežnem miru!
In vas ne more razumeti.
Vse ji z veseljem razložite;
Prihaja ura, grenka ura,
Ker njena usta ne zahtevajo ničesar več!

NS Kampfruf #89, maj-junij 1991 (102)

Tovariš

Adolf Hitler (14. avgust 1916)

Ko se eden od nas utruja,
Drugi ga opazuje.
Če želi eden od nas dvomiti,
Drugi se nenadoma zasmije.

Če eden od nas pade,
Drugi pomeni dva;
Ker ima vsak borec svojega boga
Tovariši iz

Bilo je v grmovju Artoiswaldes

Adolf Hitler

Flandrija - v Artoisu, pomlad 1916
Na podlagi resnične zgodbe

Bilo je v grmovju gozda Artois...
globoko v gozdu, na s krvjo prepojenih tleh,
je ležal raztegnjen čudoviti nemški bojevnik
Njegovi kriki so se razlegali v noči.
Za nič... Noben odmev ga ni prebudil...
Ali naj izkrevavi do smrti kot igra,
ki umre ranjen v osamljenosti?

Potem pa nenadoma...
Z desne strani se približujejo težki koraki.
Slišal je, kako so se pognali na gozdna tla...
In v njegovi duši vzklije novo upanje.
In zdaj z leve...
in zdaj z obeh strani...

Dva moška se približata njegovi postelji bolečin
To sta Nemec in Francoz.
In oba se gledata z ognjevitim pogledom.
In grozeče držijo puške v pripravljenosti.
Nemški bojevnik vpraša:
"Kaj delaš tukaj?"
"Presenetil me je klic na pomoč najrevnejšega človeka."
"To je tvoj sovražnik!"
"To je oseba, ki trpi!"

Oba brez besed spustita puški.
Nato sta prepletla roke
In previdno dvignil z napetimi mišicami
Ranjeni bojevnik kot na nosilih.
Skupaj sta ga nesla skozi gozd,
Dokler niso prišli do nemške verige postojank.
"Zdaj je končano. Tukaj je njegov zvesti klobuk."

In Francoz zavije v gozd.
Toda Nemec ga zgrabi za roko,
pogleda v njegove zaskrbljene oči.
In mu z grozečo resnostjo reče:

"Ne vem, kaj nam je usoda pripravila,
ki kraljuje v zvezdah, ki jih ni mogoče raziskati.
Morda bom padel, žrtev tvoje krogle.
Morda vas bo moja raztegnila v pesek -
Ker so bitke neselektivne,
A naj bo tako ali drugače in karkoli že pride:
Živimo samo posvečene ure,
Odkar se je človek znašel v človeku...
In zdaj nasvidenje! Naj te Bog vodi!"

Tiho junaštvo

Adolf Hitler

Pasewalk, 2. november 1918

V svetlobi seje mirno počiva
Smrtno ranjeni bojovníki, ki se vrnejo iz vročih bitk
Krvavi sledovi uničenja;
Vendar je bil rešen pred železno točo.

Tiho in resno, priklenjeni na svojo dolžnost,
Skrbne mehke nežne ženske roke
Hvaležni bojovníki, ki so na koncu
Že zdaj stavi na življenje s smrtjo.

V njihovi zvesti skrbi kot zdravi
Vsa srca in vse globoke rane,
Ko so pogosto utrujene oči videti prijazne.

Da, takšne so naše prave nemške ženske.
Vidijo, da se njihovi ljubljani za vedno razidejo.
In svoje življenje spretno posvetijo trpljenju drugih ljudi.

pokopališče Forest honour

V

Pasewalk

Adolf Hitler
Pasewalk, 11. november 1918

Zaslužite si ga za nas,
da te tam pokopljemo,
kjer nemški hrasti zasenčijo tvoj grob.
Ona, simbol svobode, moči in življenja
Najlepši nakit
Dano okoli tvojega groba.
V nemškem gozdu, kjer živi nemški duh,
Tihi gozdiček, v katerem mirno počivaš,
Tisoči ga bodo spoštovali še čez tisoč let,
Podajmo se v globine gozda,
Pojdimo do vaših grobov,
Nato korak zavremo,
Ker govorite vsem nam,
Tako živiš večno, čeprav je tvoje telo že zdavnaj razpadlo.

Na radijski postaji

Adolf Hitler
Flandrija, 29. julij 1917

Noč je črna, veter piha mehko in nežno
Skozi veje naokoli vlada globok mir!
Od daleč se sliši, kako stroji šumijo v ritmu.

Tovariši spijo v sosednjem šotoru
In sanjajo o svojih ljubljani osebah doma,
Samo jaz sam bedim ob napravi
In prisluhnite v sobo za spopade.

Zato sedim vso noč in čakam
In naslednji dan začutite globok občutek sreče,
Ko mi izvidniška skupina poroča po kanalu za poročanje,
Iz sovražne akcije se je vrnil nepoškodovan.

"Modro belo in črno ter belo rdeče"

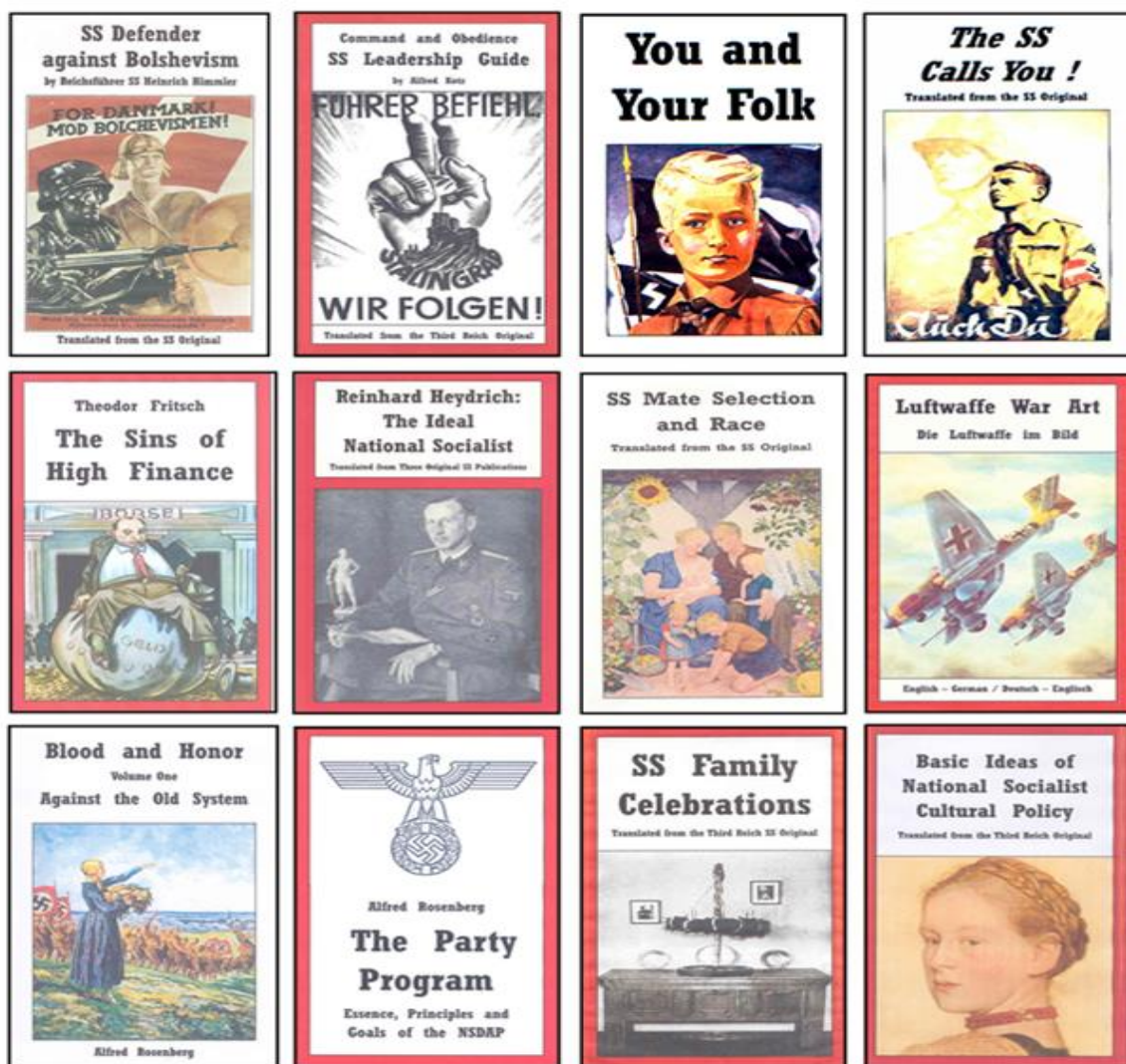
Adolf Hitler
[zahodna fronta], 4. avgust 1917

Obkrožena s sovražno vojsko,
Nešteto jih je kot morskega peska,
Francoz, Ruš' in Britt,
Majhni laježniki z.

In mi - v vroči bitki
Bdim nad zastavo
Zvest do smrti
Modro-bela in črno-bela-rdeča

Milijoni so se uprli,
In ne prevrnite stolpa,
Sem so povlekli pomočnike,
Od Rdečega do Rumenega morja.

Toda čudovito kljubovalna in močna,
Ura na našem mozgu,
Zvest do smrti
Modro-bela in črno-bela-rdeča.



**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**